

НЕБЕСНА КРИНЦЯ

**А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в нім джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 11(55)
1.11.2017 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

а/с 5657
м. Вінниця,
21011, Україна

(Продовження, початок у № 10 (54))

«Бо хто сіє для тіла свого, той від тіла жатиме тління; а хто сіє для духа, той від духа пожне життя вічне», – пише апостол Павло у 8 вірші 6 розділу послання до Галатів. Це означає, що людина, яка стала рабом тілесної частини свого «я», нарешті пожне одне горе. Наприклад, той, хто грішить проти свого тіла, рано чи пізно заплатить за це своїм здоров'ям, а то й життям. Якщо людина грішить проти своїх рідних чи друзів, вона завдає їм болю і може втратити їх назавжди. Цю закономірність добре бачили і розуміли люди ще в давнину. Ось що зауважував праведний Йов, який жив ще до Х ст. до н.е.: «Я сам бачив, що хто в безбожності орав і сіяв лихо, той сам його і пожинав» (Йов. 4:8). Іноді в житті може здаватися, що не всяке зло карається. Це лише тому, що нам не довелося спостерігати момент розплати, однак це не означає, що зло залишається непокараним. Адже духовний закон жнив, покладений самим Творцем, діє у цьому світі для всіх без винятку людей. Так само обов'язково людина, що робить добро, буде пожинати його плоди.

Ті, що роблять посів у плоті, пожинають вже тут, на землі, урожай втрат та розчарувань, оскільки, стаючи старшими, дізнаються, що тіло, для задоволень якого вони жили, старіє та помирає. А ті, хто сіє в дух, від духа пожнуть вічне життя. Щоб ні в кого не опускалися руки, апостол Павло нагадує, що винагорода буде неодмінно, хоч і не сразу. Адже поле не жнуть у день посіву. Так і в духовній сфері: проходить певний час до моменту жнив. Добре, якщо ми зробили хороший посів у нашому житті, а якщо ні, то що нам тоді доведеться пожинати?

Ми не тільки сіємо у своє життя, але і в своє серце, у свій розум. У притчі про сіяча Христос розкрив принцип сіяння як головний в Божому Царстві (Мар. 4:13). В першу чергу цей принцип застосований до нашого серця. Те, що ми сіємо в наше серце, – те ми й маємо в нашому житті. Якщо ми кожного дня сіємо в своє життя Слово Боже з вірою – воно обов'язково виконається. Але якщо ми сіємо в свій розум і серце лише негативні новини, плітки, незадоволеність та агресію, то ці речі й будуть виконуватись. Людське серце – це поле, яке плодоносить. Те, що ми туди сіємо, обов'язково приносить урожай. І тільки від нас залежить, що ми сіємо! Якщо ми посіємо в нього образу, то і виросте образа, яка з часом дасть плід гіркоти та завжди руйнуватиме відносини із оточуючими нас людьми. Ми є відпо-

відальними за себе і своє серце. Потрібно сіяти добре, те, що дасть правильні результати в нашому житті. І тоді ми не будемо бачити причину своїх невдач в інших, а ми самі будемо причиною нашого успіху і Божого благословення. Адже головна причина, яка заважає Богу зробити все саме краще в нашому житті – це ми самі.

Крім того, наші неправильні вчинки можуть руйнувати життя близьких нам людей. Наприклад, в книзі Притч зазначено: «клятва матері руйнує вщент». Це означає, що усі злі побажання чи слова,

допомагає бідним, пожне щедрий урожай Божих благословень. У Книзі Притч 19:17 це пояснюється так: «Хто чинить бідному добро, той Господеві позичає, і Він йому відплатить за його добродійство». Також ще давня люди примітили цікаву закономірність: «Дехто щедро дає, і йому ще й прибуває, а другий над міру скупий, та й все біднішає. (Пр. 11:24,25).

Ісус вчив: «Не судіть, щоб і вас не судили; бо яким судом судите, таким і вас осудять; і якою мірою міряєте, такою вам відміряється.» (Мт.7:1,2). Адже всім нам хотілося б, щоб оточуючі завжди

мившись із основними принципами дії духовного закону сіяння та жнив, багато хто може запитати: «А що робити людині, яка вже насіяла багато зла у своєму житті? Невже її доля вирішена і нема можливості нічого зробити?» Щоб змінити цю ситуацію та зупинити поширення зла на землі, Бог через Своє милосердя послав на землю Божого Сина Ісуса Христа, щоб визволити нас від вічного покарання за наші гріхи. Він став єдиним в Своєму роді унікальним Насінням, яке дає життя та надію світу. Це означає, що Ісус вже «пожав» наші погані плоди, тому що кінцеві жнива гріха – це смерть. Він прийняв на себе покарання за наші злочини, добровільно пішов на смерть замість нас. Можна сказати, що Ісус посіяв задля нас Своє життя. Він казав про Себе: «Поправді, поправді кажу вам: коли зерно пшеничне, як у землю впаде, не помре, то одне зостається; як умре ж, плід рясний принесе.» (Ів. 12:24). І тепер Господь пожинає рясний урожай плодів примирення людей з Богом. Цей урожай – це Його вірні послідовники, які прийняли вірою Боже прощення, дане в Ісусі Христі, та живуть за Його Законами.

«Сіяч доброго насіння – це Син Людський, а нива – це світ; добре ж насіння – це сини Царства...» (Мат. 13:37). Кожна людина може бути учасником славних Божих жнив. Тому у всіх є можливість зупинити зростання «злих плодів» у своєму житті. Найперше, потрібно відверто визнати перед Богом, що ми вчинили зле, тобто осудити себе. Адже між сіянням та жнивами, між гріхом та покаранням завжди є певний проміжок часу, який можна вважати періодом Божого довготерпіння, який дає людині можливість покаятись та виправитись. Тобто, Бог дає людині право засудити себе перш, ніж Він це зробить. Якщо ми зробили зло чи причинили біль іншій людині, то нам потрібно попросити у неї прощення, щоб отримати Боже милосердя по відношенню до себе. Також важливо простити від серця усім нашим кривдникам їхні образи, тому що прощення наших гріхів прямо пов'язане із нашою здатністю прощати інших. Таким чином, ми маємо дану Богом можливість змінити своє життя на краще, щоб не пожинати гіркі плоди своїх гріхів.

Наостанок хотілося б закликати всіх читачів поспішати сіяти добре насіння у всіх сферах свого життя та підбадьорити такими словами із Слова Божого: «А роблячи добре, не втомлюйтесь, бо свого часу своє жатимемо, якщо не ослабнемо.» (Гал.6:9).

Співак Павліна

ЗАКОН ЖНИВ

посіяні батьками на адресу дітей, несуть руйнівну силу в їхнє життя. Тож чи не краще завжди благословляти наших дітей, адже ніхто з батьків не хоче бачити їх нещасливими. Мені запам'ятався такий цікавий вислів: «Посієш вчинок – пожнеш звичку, посієш звичку – пожнеш характер, посієш характер – пожнеш долю.» Більшість подій в нашому житті – це жнива того, що ми посіяли. Іноді ми просто не помічаємо, коли сіємо недобре, а потім дивуємося, пожинаючи проблеми. Усім нам хочеться мати хороших друзів, ми бажаємо, щоб до нас добре ставилися люди, але для нас цього потрібно самим так чинити у житті: «Хто хоче приятелів мати, той мусить і сам приемним бути; а друг буває від брата прихильніший» (Пр.18:24). Якщо ми хочемо мати благословення, ми повинні самі благословляти: «...не віддаючи злом за зло, або докором за докір; а навпаки, – благословляйте, знаючи, що на те ви покликані, щоб благословення успадкувати» (1 Пет.3:9).

У Слові Божому написано: «Хто сіє скупю, той скупю й жатиме, а хто сіє щедро – щедро і жатиме.» (2 Кор.9:6). Тут мова йде про добродійність. Людина, яка

були поблажливими до наших помилок та гріхів. Саме тому не потрібно спішити засуджувати інших за їхні неправильні вчинки. В молитві Господній «Отче наш» є такі слова: «І прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим...» Отже, для того, щоб самим отримати прощення, потрібно прощати інших.

Усе вищезазначене узагальнене у великій заповіді, даній Ісусом Христом: «Тож усе, чого тільки бажаєте, щоб чинили вам люди, те саме чиніть їм і ви. Бо в цьому Закон і Пророки» (Мт.7:12). У цьому законі закладені два головних правила, виконання яких приносить людині Боже благословення та успіх у житті. Перше – не чинити іншим ніякого зла та нічого такого, чого б не бажали собі. Друге – протилежне, воно закликає до активної діяльності, – робити всьляке добро та допомагати іншим людям. Якщо виконання першого правила лише зберігає нас від зла, то виконання другого відкриває нам потік Божої благодаті через ті добрі вчинки та справи, які робитимуть нам інші люди.

Помилки та гріхи роблять у своєму житті усі без виключення люди. Ознайо-

Драгоценные истины Евангелия: (1-е Ин.4:8) «Бог есть любовь»

Всё видимое и невидимое в нашем мире сотворено Богом любви. Ибо всё Им сотворено из-за любви, в любви и для любви. Любовь – это сущность Бога, Его природа, Его характер, она святая, не такая, как у людей. Она совершенна, чиста, не запятана грехом. Эта любовь не вписывается в рамки представления нашего мира, у неё совсем другие измерения. У любви Божьей нет начала и не может быть конца. У такой любви нет предела, её невозможно измерить. Она превосходит наше разумение. Она абсолютно чиста, в ней нет и намёка на вождение. Она жертвенна, никакая цена для неё не высока. Эта любовь всегда стремится дать что-то другим. «Ибо так возлюбил Бог мир, что отдал Сына Своего Единородного, дабы всякий верующий в Него, не погиб, но имел жизнь вечную.» (Ин.3:16).

Христос Иисус в Своей любви к нам отдал Себя за нас, «...чтобы избавить нас от всякого беззакония и очистить Себе народ особенный, ревностный к добрым делам» (Тит.2:14). Для такой любви на первом месте стоит благополучие других. Она не делит людей на приятных и неприятных, на друзей и врагов. Она готова прийти на помощь любому, и не потому, что он обладает какими-то особыми достоинствами, а потому, что ею движет доброта и милосердие. Она самоотверженна, она никогда не ищет вознаграждения и не использует других в корыстных целях. Она не ведёт учёта обид, но накидывает покрывало забвения на все насмешки и оскорбления. На грубость любовь отвечает доброже-

лательностью и молится о своих потенциальных убийцах. «Отче! прости им, ибо не знают, что делают» (Лук.23:34). Любовь всегда думает о других, ценя их выше себя.

Но любовь может проявить и решительность. Бог наказывает тех, кого любит. Любовь не может поощрять грех, потому что он несёт бедствие и разрушение, а любовь хочет всех

вной жизни, в самых незначительных мелочах. Если на столе стоит ваза с яблоками, любовь выбирает для себя самое маленькое и невзрачное. Любовь всегда вымоет после себя посуду или ванну. Любовь выключает свет, когда он больше не нужен. Любовь не переступит через лежащую на полу обёртку от конфеты, а поднимет её и выбросит в мусорное ведро. Перед тем, как вернуть друзьям взятую у них напрокат машину, любовь всегда заправит её. Любовь выносит мусор, не дожидаясь, когда её об этом попросят. Она никогда не заставит других ждать. За столом она сначала обслужит других, и лишь потом себя. Она уносит плачущего ребёнка из зала, чтобы не мешать собранию. Любовь говорит громко, чтобы и тугие на ухо могли услышать. Любовь очень много ра-

ботает, чтобы ей было чем поделиться с другими. Она не имеет права в уединении наслаждаться величием гор. Она спускается в долины, ведь только тогда она обретёт полноту, когда подаёт руку помощи обессиленному пилигриму, когда своим жаром зажигает охладевшее сердце.

Да поможет нам Бог быть верными хотя бы в этом малом, проиллюстрированном выше. Ибо что говорить о большой любви, когда придётся положить свою душу за друзей, если в обыденной жизни её нет. Поэтому наши взоры да будут устремлены на Бога любви, чтобы Его любовь излилась в наши сердца Духом Святым, чтобы Ему подражать, Его любить и ближнего, как самого себя. Аминь.

Александр Волтарнист

от этого защитить. Всю глубину Своей любви к нам Бог открыл, послав Своего любимого Сына Иисуса Христа на смерть на кресте Голгофы.

Чем мы можем измерить глубину Божьей любви, что принесла в жертву самое драгоценное сокровище – Сына Своего, Того, Кто был с Богом во всей вечности, любимого Отцом до бесконечности? Она неизмерима. И потому отвергающий Сына отвергает и Отца. Отвергает Любовь, Которая искупила его от вечных мук. А имеющий Сына имеет и Отца. Имеет жизнь вечную, за которую заплатил Иисус Своей кровью на кресте.

«Возлюбленные! если так возлюбил нас Бог, то и мы должны любить друг друга» (1 Ин.4:11). Любовь должна стать частью нашей повседне-

ЧТО ДЕЛАТЬ, КОГДА КАЖЕТСЯ, ЧТО НЕТ ВЫХОДА?

«Есть ли что трудное для Господа?» (Быт.18:14)

Сегодня получил такое письмо:

«Когда уже нет больше сил преодолевать все проблемы, когда кажется что нет больше выхода, уже ничего нельзя сделать, а осталось только плыть по течению куда-то вниз, когда не хочется больше ничего делать, потому что ничего не получается, и ситуация кажется совсем безвыходной... Когда сил нет делать вид и создавать впечатление, что у тебя все хорошо, когда кошки скребут на душе и выть хочется... Когда нет желания жить ... нет сил... Что делать?»

Молитва открывает дверь для Бога, чтобы Он вошёл и начал Свою работу. С нашей стороны, смиренно будем доверять Ему и полагаться на Его помощь.

Я верю, что одним из наилучших путей, которыми мы можем молиться, – это молиться Словом.

Исаия 62:6 говорит: «О вы, (Его слуги и своими молитвами) напоминающие о Господе (и Его обетованиях)! не умолкайте». Это значит, что мы должны уважительно напоминать Ему о том, что Он сказал в Своем Слове.

Бог бодрствует над словом Своим, чтоб оно скоро исполнилось (Иер. 1:12).

Избегайте того, чтобы говорить подобное: «У меня нет денег... У меня нет опыта в этой области...» или «Нет никого, кто мог бы мне помочь».

Нам не нужно смотреть на то, сколько денег у нас в банке, какое у нас образование или как много людей в нашем распоряжении. Мы должны сконцентрироваться на безграничных запасах Бога, которому мы служим. Он даст нам то, в чем мы нуждаемся, когда мы в этом будем нуждаться.

Все, через что мы с тобой проходим, может измениться прямо сейчас – мы не останемся в нашей сегодняшней ситуации навсегда. Бог благ и Он все держит под контролем.

Он сосчитал каждый волос у тебя на голове, и каждая твоя слеза полагается в сосуд. (Пс.56:8).

Он полностью осведомлен о том, через что ты проходил, через что ты проходишь, и что ожидает тебя в будущем. То, что ты не видишь выхода, еще не означает, что его нет.

Но уроки, полученные через эти переживания, – бесценны!

Не пытайся понять, как Бог будет разрешать твои проблемы. Положись на заботу Божью и живи день за днем.

Каждая проблема – это камень, который бросается в вас, но, ступая по этим камням, вы можете перейти бурный поток.

Вячеслав Бойнецкий

ХРИСТИАНСКОЕ ЯЗЫЧЕСТВО ИЛИ ЯЗЫЧЕСКОЕ ХРИСТИАНСТВО?

Часть 3 Обычай Радоницы

После праздника Пасхи большие массы людей собираются на кладбище, посещая своих умерших родственников и проводя при этом особые ритуалы и обряды. Этот обряд в народе называют проводы, радоница или поминки. Но давайте посмотрим, откуда появился такой обычай, и какой смысл вложен в него, что так тщательно его соблюдают?

Поминовение на Проводы – древний обычай многих народов, который берет начало с языческих времен. Племена, проживавшие в восточной части Европы, верили, что после смерти душа человека отправлялась в иной мир и там продолжала пребывать и заниматься тем, чем занимался покойный до смерти. Считалось, что после Пасхи умершие отпускаются на Землю на целую неделю, благодаря чему родные имеют возможность с ними «пообщаться» и получить определенную положительную энергию. Главным заданием таких мероприятий было задобрить души умерших и таким образом обратить на себя их благосклонность. Считалось, что они имели некую божественную силу и могли как помочь в решении определенных вопросов, так и навредить. Обряд проводили на следующее воскресенье после Пасхи с богатыми обе-

дами, песнями и весельем, что называлось тризнами. В этот день было принято произносить тосты и выливать вино в землю, а также оставлять часть еды на могилах, считая тем самым, что она перейдет в тот мир и усопшие смогут ею полакомиться. Многие традиции Радоницы перешли и в наше время. Люди также приносят еду и алкоголь и оставляют их на могилах, тем самым противореча христианским канонам. Но со временем этот обряд все-таки обрел свое место и в христианском календаре. Его не смогли искоренить даже запреты советской власти. Люди все равно из года в год приходили на кладбище всем селением, чтобы помянуть давно усопших. Сначала строгие ревнители христианства осуждали Проводы, по праву считая их языческими обрядами, и призывали искоренять этот обычай. Однако со временем Проводы стали неотъемлемой частью церковных поминок, ведь заупокойные службы происходили не только в храмах, но и на кладбище. Таким образом, языческие спиритические ритуалы вошли в христианство, занимая при этом значительное место в церковных служениях.

И сегодня, в наши дни, люди всей семьей идут или выезжают на кладбище, чтобы в пасхальные дни вместе помянуть своих усопших родных и близких. Священникам заказывают короткие

молебны – панихиды, которые проводят прямо на могилах. Существует также обычай оставлять на могилах пасхальные яйца, маленькие пасочки, конфеты, чтобы покойник со всеми мог разделить радость праздника, а также немного блюд и лакомств, которые усопший любил при жизни.

Итак, что же означают проводы или радоница с библейской точки зрения? Обобщая все вышеперечисленное, можно сделать вывод, что вся суть этого обряда заключается в общении и тесной связи живых с мертвыми. Библия называет такое общение спиритизмом и строго-настрого запрещает всякие подобные ритуалы, потому что такое общение по сути своей невозможно. В образе умерших родных могут являться демоны, которые через контакт с живыми завладевают их умами и сердцами, лишая покоя и жизненной радости. Есть немало случаев, когда от чрезмер-

ной скорби люди сходили с ума или сами переходили в мир

иной, так и не сумев избавиться от демонической навязчивости. «Не хочу же оставить вас, братия, в неведении об умерших, дабы вы не скорбели, как прочие, не имеющие надежды. Ибо, если мы веруем, что Иисус умер и воскрес, то и умерших в Иисусе Бог приведет с Ним» (1-е Фес.4:13–14). Нет потребности чрезмерно горевать и оплакивать умерших, тем самым нанося вред своей душе, ведь если душа с Богом, то нужно радоваться о ней, а если нет, то и слеза не поможет. Библия четко подтвержда-

ет, что души праведников находятся с Иисусом после смерти, дожидаясь воскресения из мертвых, когда душа вновь соединится со своим телом, только уже духовным телом. Нераскаянные же души находятся в аду до судного дня всего человечества. Как одним, так и другим уже ничем не помочь, ни помешать, они не нуждаются ни в пище, ни в питье. Их не защищают наши молитвы, не согревают наши воспоминания и теплые речи. О, если бы мы столько внимания посвящали нашим живым и близким людям, сколько отдаем усопшим от нас, то думаю, что многое бы в жизни изменилось к лучшему. Если бы ценили то, что имеем, то не пришлось бы сожалеть и оплакивать в будущем. Давайте при жизни будем дарить друг другу тепло и любовь, улыбки и заботу, прощение и понимание, возносить молитвы и говорить добрые слова! Да поможет нам Бог!

Константин Скобелев

ИЗРЕЧЕНИЯ МУДРОСТИ

1. Смерть – святым блаженство, праведным – радость, а грешникам – скорбь, нечестивым – отчаяние (Ефрем Сирий).
2. Душа праведного при смерти ликует, потому что после разлучения с телом желает войти в покой (Ефрем Сирий).

3. Перестань плакать о смерти и плачь о грехах своих, чтобы загладить их и войти в жизнь вечную (Иоанн Златоуст).
4. После смерти нет возможности покаяния, исправления или какой бы то ни было духовной перемены.
5. Не дай Бог отойти во грехах туда, где уже нельзя сложить с себя грехов.

Ты говоришь, что нету сил бороться,
Ты говоришь – нет веры и любви...
Когда же Божья милость изольется
На жизнь твою и на твои пути?

Ты одинок, печален, обессилен,
Нет рядом близких, нет твоих родных.
Они идут дорогою в погибель,
И ты не можешь их остановить.

Идти за Богом трудно, не иначе.
Терял ты много, много находил –
Но Он с тобою был в долине плача
И чудным образом оттуда выводил.

Ты говоришь: так много испытаний,
Под силу ли мне вынести свой крест?
Но Бог напрасных не дает страданий,
И милость Господа над нами до небес.

Он перевяжет раны, Он поможет
И выведет тебя из тьмы на свет!
Так, как Господь, никто любить не может.
Пока что ночь, но близится рассвет.

Придет к тебе желаемая помощь,
Пройдут печали, скорбь и теснота.
Господь с тобой! Помочь тебе Он хочет!
Ему так дорога твоя душа!

Он здесь, Он говорит тебе: «Не бойся,
Не унывай, и не скорби душой,
Не плачь, не огорчайся, не тревожься,
В любой беде Я – рядом, Я - с тобой.

К тебе протянута Моя десница,
К твоей душе простерты небеса,
И пусть другие отвернули лица,
Но Я, Твой Бог, люблю, люблю тебя!

Ну почему не можешь ты поверить,
Запомнить и на сердце записать,
Что нет такой нужды на белом свете,
Которую Я мог бы не понять?

Ты говоришь: ничто не помогает,
Но если сколько-нибудь можешь – верь!-
Проблем неразрешимых не бывает
У Господом искупленных людей!

О, если бы ты только знал, как больно
Мне видеть, как скорбит твоя душа,
Ведь Я купил тебя ценою крови,
И Мне, поверь, важна твоя судьба.

Кто тебя ранил – тот Меня коснулся,
А кто тебе помог – в том Я живу.
Не думай, что ты в веру обманулся,
И нет конца страданью твоему.

Когда ты плачешь, плачу Я с тобою,
Мне тяжело смотреть, как ты грустишь,
Я слышу твой протест, твой слезный ропот,
И все, о чем другим ты говоришь.

Ты все забыл, забыл, как часто падал,
Как часто ставил сам себя на край, –
Потом взывал ко Мне и горько плакал,
И разве Я тебе не помогал???

Так неужели Тот, кто спас от смерти,
Кто сотни раз на твой стремился крик,
Печаль твою и слезы не заметит,
И не услышит вопль твоих молитв?

Ты говоришь, что позабыт, оставлен,
И нет помощника в твоей беде,
Но разве Я могу стереть с кровавых дланей
Свою любовь великую к тебе?

Хоть ты подчас упрям и непослушен,
Моя любовь не кончится, поверь.
Ты каждый день мне бесконечно нужен
И будешь нужен до скончанья дней.

Ты драгоценен, как зеница ока,
Я слишком дорого тебя купил.
Послушай слово любящего Бога:
Я возлюбил тебя, Я возлюбил

Лишь потерпи, смипись еще немного,
Увидишь, Я победу совершу –
Я радость дам тебе взамен тревоги
И мир святой дам сердцу твоему.

Придет к тебе желаемая милость,
Не унывай и не тоскуй, душа,
И помни чрез всю жизнь, что твой Спаситель
Навеки, вечно возлюбил тебя!

Я пронесу тебя чрез все страданья,
И благодать с небес придет в твой дом,
И ты пройдешь сквозь эти испытанья,
И станешь золотом, очищенным огнем!!!

Автор неизвестен

Сім «дитячих потягів»

«Лижі можеш не брати...»

В грудні 1938р. Ніколас працював біржевим маклером у Лондоні. Збирався провести відпустку у Швейцарії, покататись на лижах. Але раптом за- телефонував друг, Мартін Блейк, який працював у Празі в Британському комітеті по справах біженців з Чехословаччини. Блейк попросив Вінтона відмінити відпустку та приїхати у Прагу – мовляв, є дуже важлива справа. «Лижі, – сказав, – можеш не брати».

В Празі дійсно виявилось не до лиж. Діставшись туди, Вінтон побачив величезні лагерь біженців з щойно зайнятої Гітлером Судетської області. Побачене було настільки жакливим, що Ніколас залишився у Празі. Після «Кришталеві ночі» 1938 року, коли нацисти знищили практично всі єврейські магазини, будинки, синагоги, німецькі євреї втікли в Чехію, але фашисти зайняли і її. Серед цих людей було багато дітей. І Вінтон вирішив, що повинен врятувати їх.

Просто більше було нікому – Британський комітет по справах біженців з Чехословаччини не займався дітьми, рятуючи тільки старих та інвалідів. Вінтон практично в одиночку створив програму по вивезенню дітей з Чехословаччини. В готельному номері в Празі він влаштував дещо подібне до крамниці. Туди приходили батьки, які зневірилися вже врятувати своїх дітей – готові віддати дітей чужим людям, розлучитися з ними назавжди, аби врятувати їм життя. Ніколас записував імена дітей, збирав їх фотографії, будував у думках способи вивезення дітей. До його номера стояли величезні черги – не дивно, що нацисти почали за ним слідкувати. Вінтон роздавав нацистським чинам хабарі направо та наліво – лише б хоч трохи виграти час.

Йому вдалося зареєструвати близько 900 дітей, яких треба було терміново вивозити з Чехословаччини. На початку 1939 року він, залишивши замість себе двох друзів, повернувся у Лондон. Там він та ще декілька добровольців – в тому числі і його мати – назвали себе «Британським комітетом по справах біженців з Чехословаччини. Дитяче відділення». І від імени цього комітету Вінтон взявся за гарячкові пошуки прийомних родин та грошей, яких потрібно було дуже багато. По закону, кожна прийомна родина повинна була гарантувати турботу про дитину, поки та не досягне 17-річного віку, і внести заставу в 50 фунтів на випадок, якщо дитину прийдеться відправити назад на батьківщину.

Вінтон ходив по газетах та розміщував там об'яви про пошук прийомних родин, просив грошей. Сотні сімей погодились прийняти дітей, багато хто жертвував гроші. Їх було недостатньо, але різницю Вінтон покривав з своїх збережень. Після цього він звернувся у Міністерство внутрішніх справ Великобританії, щоб дітям оформили в'їзні візи. Але чиновники з відповіддю тягнули, а час дуже підживав. «Це було за лічені місяці до початку війни, – пізніше згадував він, – Тому візи нам довелося підробити».

А в Празі тим часом друг Вінтона, Тревор Чадвік, «товаришував» з чиновником гестапо Карлом Бемельбургом – давав йому хабарі, щоб ні нацистські чини вище рангом, ні чехословацьке залізничне начальство не зупинило потяги з дітьми. Гестаповець виявився корисним – справно переда-

Ніколас Вінтон – людина, яка врятувала від смерті 669 дітей, які мали загинути у фашистських концлагерях під час холокосту. Цей англієць 50 років ні слова нікому не казав про те, як у 1939 році він вивіз з окупованої німцями Чехословаччини приречених на смерть 669 дітей. Про його подвиг довідались випадково – в 1988 році його дружина щось шукала на горіщі їхнього будинку та знайшла старий альбом з дитячими фотографіями, документами, майже стертими записями. Не знайшла б – світ так і не довідався б про цю дивну «рятівничу операцію».

вав гроші кому потрібно та навіть допомагав підробляти документи на дітей.

Сім «дитячих потягів»

14 березня 1939 року, за кілька годин до того, як Гітлер вивіз землі Моравії та Богемії з-під німецького протекторату, перший потяг з 20 дітьми залишив Прагу. Ті, що вижили, розповідали потім, який жах був на вокзалі: діти плакали та благали нікуди їх не відправляти, батьки не могли відірвати їх від себе.

Ніколас Вінтон та його товариші організували 8 таких потягів, на яких вивезли дітей, що залишались. Потяги йшли через Нюрнберг та Кельн до голландського порту Хук-ван-Холланд, потім переправлялись через Північне море на човнах до Ессексу, потім знову на потязі до Лондона. Там Вінтон та прийомні родини зустрічали дітей. У кожного маленького біженця на одязі була нашіта плашка з іменем. Але тільки 7 з 8 потягів змогли доїхати до безпечного Лондона – так врятувалось 669 дітей. Близько 250 дітей, остання група, були вже у вагонах, коли 1 вересня 1939 року Гітлер напав на Польщу. Кордони були закриті, і доля цих дітей невідома. Вочевидь, всі вони загинули у концтаборах. Вера Гіссинг, соавтор книги «Ніколас Вінтон та врятоване покоління», яка вийшла у 2001 році, сама врятувалась на п'ятому «дитячому потязі» в червні 1939 року. Вона пише: «З 15000 чеських єврейських дітей, відправлених німцями в табори, вціліла лише жменька. Більшу частину мого покоління вцілілих чеських євреїв врятував Вінтон».

Майже всі врятовані діти до кінця війни залишилися сиротами – батьки їх були вбиті в Освенцимі, Берген-Бельзені, Терезієнштадті.

Після війни багато хто з них залишився у в Великобританії. Але більшість повернувшись на батьківщину або емігрували в Ізраїль, Австралію, США. Сьогодні цим врятованим дітям по 70–80 років, і вони називають себе «дітьми Вінтона».

...Розповідають, до речі, що сам Ніколас майже ніколи не підходив до дітей під час прибуття потягів у Лондон. Стояв і дивився здалеку.

«Що робити, якщо крім тебе нікому врятувати дітей...»

Серед врятованих дітей – режисер Карел Рейш, американський фізик-теоретик, нобелівський лауреат Вальтер Кон, американський астроном, нобелівський лауреат Арно Пензіас, правозахисниця, перекладачка на нюрнбергських «Процесах лікарів» Хеді Епштайн, генетик-педіатр Рената Лаксова, засновник ВПС Ізраїля Хуго Маром...

Батьки Ніколаса Вінтона були німецькими євреями, які в 1907 році емігрували до Великої Британії, прийняли хрещення і змінили прізвище з Вертхайм на Вінтон.

Широку відомість праязка діяльність Вінтона отримала у 1988 році після того, як дружина Вінтона знайшла його записник 1939 року з адресами англійських сімей, які прийняли врятованих дітей. По всіх адресах були направлені листи, і близько 80 врятованих були таким чином знайдені. Ток-шоу That's Life! на телеканалі BBC запросило Вінтона в якості глядача в студію; несподівано для нього ведуча ток-шоу Естер Ранцен розповіла його історію, після чого попросила піднятися врятованих ним людей; в невеличкій студії їх зібралось близько 20.

Поступово доля Вінтона получала все більш широку відомість. У вересні

1994 року Ніколас Вінтон отримав лист подяки від президента Ізраїля Езера Вейцмана. У 1998 році він був нагороджений чеським Орденом Масарика. В 2002 році королева Єлизавета II посвятила його у лицарі. У 2014 році в віці 105 років він був нагороджений найвищою нагородою Чехії – Орденом Білого лева.

1 вересня 2009 року, на честь 70-ї річниці останнього «Кіндертранспорту», який планувався на 3 вересня 1939р., але так і не здійсненого через початок Другої світової війни, спеціальний «Потяг Вінтона», складений з локомотива та вагонів, які експлуатувалися у 1930-х роках, вирушив з Центрального вокзалу Праги у Лондон за маршрутом «Кіндертранспорту». У Лондоні пасажирів потягу – «Дітей Вінтона», які вижили, та їх родичів – зустрічав сам Вінтон. Під час відправлення потягу на Центральному вокзалі Праги було урочисто відкрито пам'ятник Вінтону.

...Коли Ніколаса запитували, чому він наважився на таку ризиковану справу, він тільки знижував плечима: «Комусь немає діла до того, що діти в смертельній небезпеці, і їх необхідно терміново рятувати, комусь є. Що робити, якщо ти просто повинен їх врятувати – більше просто нікому».

Ніколасу Вінтону присвячений фільм «Всі мої близькі» («Vsiichni moji blizci»).

Вінтон помер у віці 106 років ранком 1 липня 2015 в лікарні Уексгем в Слау від дихальної недостатності. Поряд з ним були донька Барбара та двоє онуків.

В цей день 76 років тому 241 дітей, яких він врятував, залишили Прагу на потязі. В день смерті Вінтона BBC News підготувала спеціальний випуск про декількох дітей, врятованих ним під час війни.

Як багато трагедій відбувається в світі шохвилини. Деяким з них ніхто не надіє значення, байдуже проходячи мимо, а про деякі ніхто ніколи не дізнається. Але є в цьому світі неймовірні люди, своїми вчинками вони роблять світ кращим, демонструючи нам приклад, справжньої людяності.

Олена Ронжина
(підготовлено по матеріалах інтернет-видань)

«БОГ, КОТОРЫЙ ВСЕГДА ПОМНИТ О ТЕБЕ»

Тема отношений Бога с человеком очень актуальная, важная и непростая. Наша земная жизнь проходит в постоянных взаимоотношениях, общениях друг с другом, и без этого жить невозможно. Ведь свои желания, чувства мы выражаем через общение друг с другом. А сейчас давайте проанализируем себя, имеем ли мы общение с Богом, говорим ли мы Ему о наших желаниях, проблемах, чувствах? Когда в земной жизни мы хотим что-то выразить человеку, мы обращаемся к нему. Поступаем ли мы так с Богом, когда хотим что-то получить от Него, обращаемся ли к Нему каждый день?

Наше общение с Богом зависит от нас. Насколько мы можем вместить Бога и Его волю в нашей жизни, настолько Бог сможет нам открыть Себя и Свое могущество. Чем больше мы откроем себя для Бога, тем больше и глубже будет наше общение с Ним. «*Приблизьтесь к Богу, и приблизится к вам*». (Иак.4:8). Бог ожидает от каждого из нас роста, и на уровне нашего роста Он сможет нам открываться. Познание от Бога может прийти только через близкое общение с Ним.

При общении с людьми очень часто слышишь такие слова, что Бог о нас забыл и Ему до нас нет никакого дела. Видя нестабильность вокруг, низкие зарплаты, рост цен, несправедливость работодателей, не всегда справедливые суды, грабеж, убийства, непредвиденные трагедии, наблюдая все это вокруг себя, люди впадают в отчаяние и безысходность, говоря: «Где же Бог?» И когда проблема или беда приходит в дом, иногда

люди ищут помощи от Бога, и если вдруг не получают ее в ближайшее время, начинают сомневаться в Божьей любви к ним и способности помочь, начинают роптать на Бога.

Это поведение естественно для людей, не познавших Бога и Его могущества. Когда сомнения постигают человека, они погружают душу в бездну уныния, закрывая глаза на свет Божьей любви и милости. Тяжелые обстоятельства, трудности, скорби очень часто постигают нас в этой жизни.

Я хочу привести пример тяжелых жизненных обстоятельств из жизни некоторых людей, описанных на страницах Священного Писания. Книги Ветхого Завета повествуют нам о тяжелом испытании израильского народа в Вавилонском плену. В великом презрении и постоянном оскорблении евреев заставляли тяжело работать до изнеможения. Униженные евреи взывали о помощи к Богу, но помощь пришла не скоро. Попав в такие обстоятельства, израильтяне пришли к выводу, что Бог о них забыл и оставил их. Но это не так. Бог не забыл и не оставил народ свой Израиль, он послал к ним великого пророка Моисея, через которого и вывел народ Свой из рабства египетского. Жизнь Израиля в рабстве Египта была ужасна и невыносима. Ее нельзя сравнить с жизнью людей нашего времени.

Бог призывает нас, чтобы мы ни при каких тяжелых обстоятельствах не впадали в ропот и не говорили, что Он о ком-то забывает. Великий и вечный Бог никого не забывает. Иногда через тяжелые обстоятельства Бог хочет нам что-то показать, научить нас и исправить нас. Бог любит людей, но безмерно ненавидит грех, и не оставлен будет без наказания тот, кто, не раскаявшись, услаждается грехом. Бог говорит через слово Свое, что любовью вечно возлюбил человека: «*Любовью вечною Я возлюбил тебя и потому простер к тебе благоволение*». (Иер.31:3). На примере Израиля мы можем увидеть, что как только народ осознал свои грехи и покался перед Творцом, Бог помиловал его, избавив от тяжелого рабства, и ввел его в землю обетованную, где течет молоко и мед. Для Бога нет ничего невозможного: «*Вот, Я Господь, Бог всякой плоти; есть ли что невозможное для Меня?*» (Иер.32:27)

Очень часто Бог обращался к Своему народу через пророка Исаию такими словами утешения: «*Кому же вы уподобите Меня и с кем сравните? говорит Святой. Поднимите глаза ваши на высоту [небес] и посмотрите, кто сотворил их? Кто выводит воинство их счетом? Он всех их называет по имени: по множеству могущества и великой силе у Него ничто не выбывает. Как же говоришь ты, Иаков, и высказываешь, Израиль: «путь мой сокрыт от Господа, и дело мое забыто у Бога моего»? Разве ты не знаешь? разве ты не слышал, что вечный Господь Бог, сотворивший концы земли, не утомляется и не изнемогает? разум Его неисследим. Он дает утомленному силу, и изнеможаемому дарует крепость*». (Ис.40:25–29)

Божье всемогущество, сила и мудрость вывели пленных иудеев из-под власти могущественной армии Вавилона. «*Кто уразумел дух Господа, и был советником у Него и учил Его? С кем советуется Он, и кто вразумляет Его и наставляет Его на путь правды, и учит Его знанию, и указывает Ему путь мудрости?*» (Ис.40:13–14).

При любых испытаниях, трудностях не нужно падать в бездну отчаяния, нужно надеяться на мудрость Творца и помнить о том, что Он силен вывести из любого плена. Бог обращается к нам через апостола Петра такими словами утешения: «*...знает Господь, как избавлять благочестивых от искушения*» (2Пет.2:9).

Жизненные обстоятельства часто несут в нашу жизнь множество разных вопросов. Почему не служащие Богу часто благоденствуют, а верные Ему страдают? Почему испытания длятся так долго? Почему на молитвы не всегда приходит ответ? Почему страдают безвинные дети? Почему смерть забирает с земли хороших, а мимо плохих она проходит?

Очень часто случившимся печальным событиям мы не можем найти подходящего объяснения. Потому что разум Бога неисследим. Мы не можем уразуметь тех дел и обстоятельств, которые допускает Бог в жизни людей, поэтому не нужно спешить делать преждевременные выводы по поводу своей судьбы, или же судьбы знакомых нам людей.

Давайте проследим на страницах Библии

истории из жизни людей, верных и преданных Творцу.

История трех юношей – Седраха, Мисаха и Авденаго, которые не покорились повелению царя и не поклонились мертвому истукану, но были верны поклонению Живому Богу, за что были брошены в печь, раскаленную в семь раз сильнее обычного. Забыл ли о них тогда Бог? Он видел их верность и преданность и по Его повелению огонь не причинил вреда юношам. Почему же Бог допустил такое испытание в их жизни? Бог показал при этих обстоятельствах царю Навуходоносору свою силу, власть, и то, что нет иного Бога, достойного поклонения.

Пример из жизни мужа Божьего Даниила: совершив заговор против Даниила, князя и сатрапы донесли царю Дарию о том, что Даниил ослушался его приказа и молится своему Богу. За это Даниил был брошен в ров львиный. Но Бог, которому был верен Даниил, послал Ангела своего, и он заградил пасть львам, не причинившим зла Даниилу. В результате царь Дарий издает повеление, чтобы все трепетали и благоговели перед Богом Данииловым.

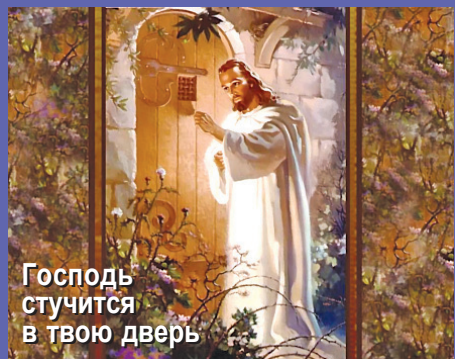
История жизни Иосифа, который был брошен братьями умирать в глубокой яме. Но Бог управил так его судьбой, что он становится правителем Египта, только фараон был выше Иосифа престолом.

Для определенной цели Бог допустил тяжелые испытания, казущиеся нам невыносимыми и безвыходными. Только уповав на милость и силу Бога, мы сможем их перенести. Часто люди устают надеяться и ждать, теряя веру. С нашей стороны нужно только одно: всегда уповать на Него и помнить, что Он никогда не забывает о нас. А со стороны Бога все остается прежним, Он всегда неизменен и верен в слове Своем! «*Твердого духом Ты хранишь в совершенном мире, ибо на Тебя уповают он. Уповайте на Господа вовеки, ибо Господь Бог есть твердыня вечная*» (Ис.26:3–5).

Наталья Бахтинская

Я – Свет,
а вы не видите Меня;
Я – Путь,
а вы не следуете за Мной;
Я – Истина,
а вы не верите Мне;
Я – Жизнь,
а вы не ищите Меня;
Я – Учитель,
а вы не слушаете Меня;

Я – Господь,
а вы не повинуетесь Мне;
Я – ваш Бог,
а вы не молитесь Мне;
Я – Учитель,
а вы не слушаете Меня;
Я – ваш лучший Друг,
а вы не любите Меня;
Если вы несчастны,
то не вините Меня

ЕСЛИ ВЫ ХОТИТЕ ПОКАЯТЬСЯ, ПОМОЛИТЕСЬ ЭТОЙ МОЛИТВОЙ

«*Владыко Боже, сотворивший небо и землю, и море, и всё, что в них! Ты послал Сына Своего Иисуса Христа в этот мир для нашего спасения. Ты отдал Его на казнь за грехи наши, чтобы Иисус искупил нас Своею кровью. Я осознаю, что я грешник (грешница) и что вездесуде за грех – смерть. Я каюсь во всех своих грехах и отрекаюсь от них. И прошу Тебя, Боже, прости меня во Имя Иисуса Христа, Сына Твоего. Я принимаю Тебя, Господь Иисус, как своего личного спасителя и принимаю спасение, за которое Ты заплатил Своею собственной Кровью. Я верю, что Ты умер на кресте Голгофском за мои грехи и воскрес из мёртвых для моего оправдания. Будь моим Господом и доведи меня до святых небесных обителей. Прими мою молитву к престолу милости и благодати Твоей. Я благодарю Тебя, Господь Иисус, что я принят Тобою и что Ты вошёл в моё сердце и сделал меня новым человеком. Аминь!*»

Дай себе шанс – обратись к Богу

Приглашаем Вас на богослужение, где Вы можете услышать слово Божье и где помолятся о Вас.

Адрес: г. Винница, ул. Ватутина, 13. ПТ – 19:00. ВС – 10:00, 18:00

Вы так же можете прочитать нашу газету в интернете по адресу <http://zhitomir.ufcu.com.ua>

Прочитав газету, не выбрасывайте – пожалуйста, передайте ее другим

ЕСЛИ ВЫ ЖЕЛАЕТЕ ПОДДЕРЖАТЬ НАС ФИНАНСОВО ИЛИ ОТПРАВИТЬ ОТКЛИКИ О ГАЗЕТЕ, ТО ЭТО МОЖЕТЕ СДЕЛАТЬ ПО НИЖЕУКАЗАННЫМ АДРЕСАМ.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації
Серія KB № 20494-10294ПР

Поштова адреса:
а/с 5657, м. Вінниця,
21011, Україна
Електронна адреса:
christiannewspaper@mail.ru

Засновник та гол. редактор:
Ісоян Карен Григорі
Коректор: **Олена Ронжина**,
Відповідальний редактор:
Костянтин Скобелєв

Наш новий рахунок в ПРИВАТБАНКУ для привнесих надходжень – для благодійних внесків – № рахунку: **4731 2191 0403 7134**
МФО 305299, ОКПО 14360570 Вф ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК»
Призначення платежу: Благодійні внески
Для зарахування на карту 5167987208606315 Ісоян Карен Григорі

Віддруковано:
ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед»,
м.Вінниця, вул.Чехова 12а,
тел: (0432)55-63-97. Зам.1720704
Наклад: 2000 примірників.